

Sygn. akt: XII C 83/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach XII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Piotr Suchecki
Protokolant:	Magdalena Kostur

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...)Funduszu (...)z siedzibą w W.

przeciwko M. Ś.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. Ś. na rzecz powoda (...)Funduszu (...) z siedzibą w W. kwotę 200.978,32 (dwieście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt osiem 32/100) złotych z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 8 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałej części powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.915,38 (piętnaście tysięcy dziewięćset piętnaście 38/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

	SSO Piotr Suchecki	
--	--------------------	--

Sygn. akt XII C 83/14

UZASADNIENIE

(...)Fundusz (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od M. Ś. kwoty 243 836,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2014 r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Uzasadniając powództwo wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z niespłaconej kwoty kredytu udzielonego pozwanemu w ramach rachunku bankowego przez (...) Bank (...) S.A. w W. i obejmuje należność główną – 163 914,15 zł i odsetki za opóźnienie skapitalizowane na dzień poprzedzający wniesienie pozwu. Wyjaśnił, iż wierzytelność tą nabył w drodze przelewu, a pozwany dobrowolnie jej nie zaspokoił.

M. Ś. domagał się oddalenia powództwa w całości je kwestionując i podnosząc, iż z powodem nie łączyła go żadna umowa, w świetle której ten mógłby kierować wobec niego roszczenia. Nadto podnosił, iż nigdy nie otrzymał oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

W odpowiedzi na wezwanie do wyjaśnienia sposobu wyliczenia należności głównej i sumy skapitalizowanych odsetek powodowy Fundusz wyjaśnił, iż na dzień upływu terminu wypowiedzenia pozwanemu umowy przez bank niespłacona należność główna wynosiła 143 642,77 zł i nie uzyskał od banku dokumentacji w świetle której byłby w stanie wyjaśnić dlaczego kwota wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym i będąca przedmiotem przelewu jest o 20 000 zł. wyższa. Wyjaśnił, iż odsetki za opóźnienie skapitalizowane zostały według określonej w umowie stopy maksymalnej i liczone od kwoty zadłużenia na dzień upływu terminu wypowiedzenia – 163 914,15 zł. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, czyli 7 kwietnia 2014 r., co dało łącznie 65 395,01 zł.

Ustanowiony dla pozwanego pełnomocnik z urzędu ograniczył się do oświadczenia na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2016 r., iż zapoznał się z przedstawioną przez powoda dokumentacją i w żadnym zakresie dokumentów tych nie kwestionuje oraz podtrzymuje przedstawione przez pozwanego żądanie oddalenia powództwa w całości.

Stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2000 r. (...) S.A. zawarła z M. Ś. umowę rachunku bankowego, kilkakrotnie aneksowaną. W dniu 30 sierpnia 2011 r. Bank udzielił M. Ś., w ramach prowadzonego rachunku, kredytu odnawialnego z limitem 20 000 zł. M. Ś. w ramach tej umowy zobowiązany był do spłaty wykorzystanej kwoty kredytu wraz z należnymi odsetkami w ustalonym terminie. Wysokość limitu kredytowego była zmieniana w drodze kolejnych aneksów. Do dnia 29 września 2006 r. limit wynosił 150 000 zł, kiedy to kolejnym, czwartym aneksem limit został zmniejszony do kwoty 60 000 zł. Ponieważ M. Ś. przekroczył limit zadłużenia o 41 991,27 zł., dlatego Bank postanowił o wypowiedzeniu mu umowy rachunku bankowego i umowy kredytu. Pismo z oświadczeniem banku skierowane zostało do M. Ś. w dniu 21 listopada 2011 r. i przewidywało określony w umowie 30-dniowy termin wypowiedzenia. Na dzień oświadczenia o wypowiedzeniu zadłużenie kapitałowe M. Ś. wynosiło 101 991,27 zł, na co składała się wykorzystana kwota limitu kredytowego 60 000 zł. i kwota przekroczonego limitu – 41 991,27 zł. Oświadczenie doręczone zostało osobiście M. Ś. w dniu 9 grudnia 2011 r., a tym samym wypowiedzenie stało się skuteczne z dniem 10 stycznia 2012 r. W okresie biegnącego terminu wypowiedzenia umowy na rachunku bankowym pozwanego dokonane zostały kolejne operacje zwiększające saldo zadłużenia o łączną kwotę 41 651,50 zł. W dniu 2 kwietnia 2012 r. Bank wystawił tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 17 maja 2012 r. Sąd nadał klauzulę wykonalności. W dniu 24 marca 2014 r. Bank zbył wierzytelność przysługującą mu względem M. Ś. na rzecz powodowego Funduszu Sekurytyzacyjnego. Pismem datowanym na dzień 5 maja 2014 r. powodowy Fundusz zawiadomił M. Ś. o nabyciu wierzytelności od Banku i wezwał go do zapłaty kwoty 243 836,22 zł. tytułem niespłaconego kapitału, kwoty 2 257,99 zł tytułem odsetek i kwoty 10 478 zł tytułem kosztów.

/dowód:

- ***umowa rachunku bankowego z aneksami – k.31-36 i 40-43 i 184-190***
- ***wniosek o kredyt odnawialny – k. 199***
- ***umowa kredytu odnawialnego z dn. 30 sierpnia 2001 r. z aneksami – k. 191-194, 197-198, 200-201***
- ***oświadczenie o wypowiedzeniu z potwierdzeniem odbioru – k. 202-204***
- ***print screen zestawienia operacji na rachunku pozwanego w okresie 26.10.2011- 10.01.2012 – k. 245***
- ***bankowy tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności – k. 46-48***
- ***wyciąg z ksiąg Funduszu – k. 17***

- umowa sprzedaży wierzytelności i wyciąg z załącznika do umowy – k. 18 i 63-71

- zawiadomienie przelewie i wezwanie do zapłaty – k. 49/

Ustaleń w zakresie przedstawionego stanu faktycznego przyjętego za podstawę do przeprowadzenia rozważań prawnych sąd dokonał w pełni realizując inicjatywę dowodową stron i kierując się dyrektywami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c. Należy podkreślić, iż wykorzystane przez sąd dokumenty nie były kwestionowane w zakresie autentyczności. Dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co wynika z ich treści, albowiem domniemanie wynikające z art. 244 k.p.c. nie zostało w stosunku do nich obalone. Dokumenty prywatne w postaci umów bankowych i ich aneksów, wypowiedzenia umowy, umowy sprzedaży wierzytelności i wezwania do zapłaty nie zostały podważone w zakresie autentyczności, składały się na logiczny i spójny obraz stanu faktycznego, zatem mogły stanowić dowód w zakresie okoliczności wynikających z ich treści. Osobnego omówienia wymaga przedstawiony przez powoda dowód w postaci dokumentu – bankowego tytułu egzekucyjnego i wyciągu z ksiąg funduszu. Powód nadawał im rangę dowodu na kwestionowaną przez pozwanego okoliczność wysokości wierzytelności. Tymczasem w świetle art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe /t.jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 128/ wyciągi z ksiąg rachunkowych banku pozbawione są mocy prawnej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Tym samym dokument ten ma w niniejszym postępowaniu walor wyłącznie dokumentu prywatnego, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – nie stanowi dowodu rzeczywistego stanu rzeczy, a jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte /o samo tyczy się ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych/.

Sąd zważył, co następuje:

W ramach obrony przed żądaniem powoda pozwany ograniczył się do ogólnikowego zakwestionowania zasadności powództwa, wskazując szczególnie na brak legitymacji czynnej i brak wypowiedzenia umowy ty.

Kwestionowanie legitymacji czynnej powoda nie znajduje żadnego uzasadnienia. Powód przedstawił dokumenty potwierdzające istnienie wierzytelności wnikającej z umowy kredytowej /w formie linii kredytowej w rachunku bankowym/, jaka łączyła pozwanego z (...) S.A. Tej akurat okoliczności pozwany nie kwestionował. Powód przedstawił także dokumenty w postaci umowy przelewu wierzytelności, wykazując przy tym, że umową objęta była także wierzytelność ciężąca na pozwanym oraz, że umowa zawarta została z dochowaniem niezbędnych wymogów formalnych. Tym samym, w świetle art. 509 i nast. k.c. powód skutecznie nabył wierzytelność przysługującą dotychczas Bankowi, zyskując tym samym legitymację do jej bezpośredniego dochodzenia na swoją rzecz.

Kwestionowanie skuteczności wypowiedzenia umowy bankowej pozostaje w sprzeczności z rzeczywistym stanem faktycznym. Powód przedstawił bowiem dokument oświadczenia z potwierdzeniem jego osobistego odbioru przez pozwanego /k.202-204/.

Pozwany zarzucił powodowi niezasadność roszczenia, co z istoty obejmuje nie tylko istnienie ale i wysokość wierzytelności. Zarzut ten w realiach niniejszego postępowania ocenić należało jako częściowo zasadny w odniesieniu do wysokości dochodzonej kwoty. Podstawą roszczenia powoda była umowa kredytu w rachunku bankowym i w ramach rozkładu ciężaru dowodu powoda obciążało wykazanie stanu zadłużenia, a pozwanego faktu jego spłaty. Należy nadmienić, że powód jako cesjonariusz nie był w zakresie swojego obowiązku w żaden sposób pozbawiony możliwości dowodzenia, albowiem w świetle art. 104 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe nie był on ograniczony tajemnicą bankową i miał dostęp do pełnej dokumentacji związanej z nabywaną wierzytelnością. Winien zatem wykazać, że w ramach przyznanego limitu kredytobiorca rzeczywiście dokonał dyspozycji obciążających rachunek na kwoty odpowiadające żądaniu pozwu. Brak podstaw do przyjęcia, aby dowodem na wysokość zadłużenia mógł być bankowy tytuł egzekucyjny. Nie ma znaczenia, iż sąd nadał mu klauzulę wykonalności, albowiem w postępowaniu tym kognicja sądu była ograniczona i nie obejmowała badania istnienia wierzytelności. Wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie ma waloru dokumentu urzędowego i tym samym nie stanowi dowodu rzeczywistego stanu rzeczy w procesie cywilnym. Z dniem 20 lipca 2013 r. banki pozbawione zostały możliwości przedstawiania takich dokumentów z wykorzystaniem dobrodziejstwa, jakie wynika z art. 244 k.p.c. Wykonując zobowiązanie nałożone

przez sąd powód przedstawił dokumenty potwierdzające istnienie zadłużenia pozwanego w kwocie łącznej 143 662,77 zł według stanu na dzień upływu terminu wypowiedzenia umowy. Sam oświadczył, że nie jest w stanie wyjaśnić dlaczego dochodzona od pozwanego kwota kapitału obejmuje należność o ponad 20 000 zł wyższą i powoływał się na nieprzynoszące skutku próby uzyskania w tym zakresie wyjaśnień od cedenta. Tym samym uznać należało, iż powód nie dopełnił wymogu wynikającego z art. 6 k.c. i nie udowodnił istnienia długu w zakresie należności głównej ponad kwotę **143 662,77 zł**. Konsekwencją tego była konieczność weryfikacji roszczenia obejmującego należności odsetkowe skapitalizowane na dzień poprzedzający wniesienie pozwu. Powód obliczył je zgodnie z umową według maksymalnej stopy procentowej i od dnia przypadającego po terminie wymagalności, jednakże niezasadnie przyjmując do obliczania wartości odsetek kwotę długu jako 163 914,15 zł. Należało zatem ponownie skapitalizować odsetki według obowiązującej i zmiennej w czasie stopy maksymalnej za okres żądany przez powoda, ale od wykazanej kwoty zadłużenia – 143 662,77 zł. Obliczona w ten sposób suma skapitalizowanych odsetek na dzień poprzedzający wniesienie pozwu /czyli 7 kwietnia 2014 r./ wynosi zatem **57 315,55 zł**, a nie wyliczone przez powoda 65 395,01 zł. Tym samym, sumując wykazaną wartość należności głównej i skapitalizowanych odsetek od niej stwierdzić należało, iż powództwo okazało się zasadne w zakresie kwoty **200 978,32 zł**, a w pozostałej części należało je oddalić. Jednocześnie o należnych powodowi odsetkach za okres od dnia wniesienia pozwu orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu pomiędzy stronami jest zgodne z zasadami dotyczącymi obowiązku zwrotu kosztów niezbędnych do celowego prowadzenia procesu oraz odpowiedzialności za wynik procesu, statuowanymi w art. 100 k.p.c., 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Ponieważ powód wygrał proces w zakresie 82% w stosunku do wartości żądania, zatem zaistniały przesłanki do obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu na jego rzecz poniesionych kosztów procesu w takim właśnie zakresie. Na sumę kosztów powoda złożyły się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 12 192 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 7 200 zł, zgodnie z §6 pkt 7 w zw. §2 ust. 1 i 2 z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.jedn. Dz.U z 2013 r. poz. 461) - albowiem zgodnie z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji oraz opłata skarbową 17 zł. uiszczona od złożonego dokumentu pełnomocnictwa. Tym samym należało zasądzić od pozwanego 82% wartości tych kwot, co złożyło się na sumę 15 915,38 zł. Brak było podstaw do kompensowania tej kwoty, albowiem pozwany – mimo profesjonalnej reprezentacji – przed zamknięciem rozprawy nie zgłosił w tym zakresie żądania.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)

(...)